29/12/2019

Дете прогледна след като си изми очите със светена вода

Водата, която извира от планината и се влива точно под олтара на църквата ни, освен че е светена, е и лековита. Това сподели Данаил Георгиев, човекът, който от три години стопанисва църквата “Свети Никола” в село Алино, Самоковско. Той разказва, че от попа на селото Любомир Мишков е чувал за чудеса, при които са прогледнали болни, а деца, кръстени като бебета в църквата, не боледуват до 7-годишни. Затова те идват всяка година с майките си да запалят свещ в храма. Водата в него обаче не бликва всеки ден, сякаш за да напомни, че за чудото се изисква търпение.

“Скоро най ме потресе едно детенце, което след като си изми очите, на другия ден майка му каза, че е прогледнало, а имаше проблеми преди това”, сподели Георгиев. Той допълва, че през годините доста народ е опитвал водата, която блика в църквата, а две жени от селото дори се излекували от онкопроблеми с корема.

“Но тази вода не е всеки ден там. Ето понякога лятото я имаме, друг път – не. Господ й диктува кое кога”, казва Данаил. Неслучайно в миналото са наричали Алино Малката Света гора. Може би няма друго село, около което

да има толкова оброчища и свещени места. Броят на светите места е девет – “Св. Георги”, “Св. Илия”, “Св. Троица”, “Св. Спас”, “Св. Атанас”, “Св. Тодор”, “Св. Богородица”, “Св. Рангел” и “Св. Никола”, разказва Георгиев.

Според него мястото е изключително силно като енергия, дори има легендарен случай, за който хората разказват. “По времето на турско робство един башибозук стрелял в кръста и изругал християнската вяра. Дни след това се разболели децата му. Сънувал той, че причината е поруганата от него вяра. Влязъл в църквата, затворил се и с дни не излизал оттам. Постел и се молил Бог да му прости за злината. Като излязъл, видял, че децата му са здрави. Това е легенда, която знаем от старите хора. А можем и да кажем, че никой никога не е крал от нашия храм, вярващи са съселяните ни”, обясни още Данаил Георгиев.

Самата църква “Свети Никола” е създадена през 1539 година. “И други истории имаме – едната е например, че черквата е правена на два пъти. Първият път е била издигната докъм свода и тя се срутила. За да не се повтори същото, майсторите решили да вградят сянката на някоя алинска хубавица. Когато една от жените донесла обяда, майсторът тайно измерил сянката й и точно на същото място поставил камък със същите размери. Така строежът издържал и църквата била построена. Друго предание разказва, че самото построяване и изографисване на черквата било подето и заплатено от населението на селото. Но имало и бедни хора, които не могли да се справят. Затова 13 семейства са се изселили в Македония, където образували селище под името Алинци”, разказва днес Даниел Георгиев.

Освен него за развитието на селото се грижи неуморно и Момчил Чалъков, който организира фолклорния хор, а с танците и песните алинци представят себе си не само у нас, но и на международни конкурси, пише “България Днес”.

— kmeta.bg